

A. HANS

Een Plezierige Dag

en andere verhalen

L. OPDEBEEK .. UITGEVER .. ANTWERPEN

A. HANS

EEN PLEZIERIGE DAG

en andere verhalen

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

1932

Een Plezierige Dag

't Was geen school. Vader had ook verlof en wilde nu met moeder en de kinderen naar den buiten gaan...

Vader en moeder hadden twee meisjes en een jongen: Anna, Josephina en Gerard. De kinderen waren zeer blij. Ze woonden te Antwerpen en mochten nu met hun ouders mee.

't Was schoon weer.

Met de tram reden onze vrienden naar Berchem. En van hier gingen ze te voet naar den Ouden God. Dat is een prachtige weg, tusschen buitenplaatsen met parken, velden en weiden.

In den Ouden God rustten ze uit in eene herberg, waarbij een «hof van vermakelijkheden» was.

In dien hof stond een draaimolen, een touter en een wipplank.

't Was of de kinderen op de voor waren. Maar ze moesten hier geen duitje betalen om te draaien, te touteren of te schommelen.

Gerard stak den molen in gang en als deze snel draaide, kroop hij er vlug op.

De kinderen vermaakten er zich wel een uur.

Dan wandelden ze met hun vader en moeder in den omtrek. Maar ze moesten niet hand aan hand, juist voor hun ouders gaan. Neen, ze mochten loopen, springen, dansen, al wat ze maar wilden.

— «Als ge maar oppast en u goed gedraagt,» zei vader.

Opeens kwam er een velo-rijder aan. Hij sprong van zijn fiets en riep vroolijk: «Goeden dag!»

Dat moest nu toch wel lukken: 't was oom Frans.

— «Ik rijd naar Contich,» vertelde oom. «Ik heb er een boodschap te doen. Gerard gaat ge mee? Ge moogt van achter op het pinneke staan. Ik kom seffens weer terug en laad u dan hier af.»

De jongen wilde natuurlijk gaarne genoeg, en zag zijn ouders aan. Hij mocht.

— «U goed vasthouden!» zei moeder nog.

Daar reden ze heen.

Maar Gerard werd moe. Zoo altijd op een voet staan... Dat is niet gemakkelijk.

Hij wilde echter niet klagen; dat was dom, want oom zou zijn neefje wel wat laten rusten hebben.

Gerard kon het niet meer houden... plof, hij viel van 't pinnetje en lag met zijne beenen omhoog.

Oom voelde seffens, dat hij zijn passagier verloren had. Verschrikt sprong hij van zijn rijwiel.

Maar Gerard stond al weer op.

— «Wat is er nu gebeurd?» vroeg oom.

— «Ik was zoo moe.»

— Ge moest het gezegd hebben. Hebt ge u zeer gedaan?»

— «O, neen!»

— «'t Had anders kunnen afloopen. We zullen wat wachten...»

— «Neen oom, rijd maar door. Ik keer terug en zal vader wel vinden. Vader komt immers langs dezen weg.»

— «Durft ge niet meer op 't pinnetje?»

— «Jawel... maar ik doe het toch liever niet.»

Er kwam juist eene kar aan, die van Contich naar den Ouden God reed.

Oom riep naar den voerman en deze hield zijn paard stil.

— «Mag deze jongen met u mee rijden... Zijn vader komt ginder,» zei oom, en hij vertelde wat er gebeurd was.

— «Kom er maar op, manneke!» sprak de voerman.

Nu reed Gerard op eene kar, en kwam zoo veilig bij zijne ouders terug.

Hij moest natuurlijk alles verhalen.

— «Nooit meer op een pinnetje!» zei vader.

— «En hebt ge u werkelijk geen pijn gedaan?» vroeg moeder.

— «Neen moeder,» antwoordde Gerard.

— Een ferme velo-rijder!» gekte Anna.

— Hij wilde naar Contich en ze brengen hem met een kar terug!» spotte Josephina.

Maar Gerard had het verstand zelf mee te lachen.

— «Ik heb toch gereden,» zei hij «eerst op een velo, dan op een kar. Straks kruip ik misschien in een automobiël.»

— «Snoef maar zoo niet,» vermaande vader. «Anders geraakt ge nog onder een automobiël!»

Onze vrienden sloegen weldra een zijweg in en wandelden naar Hove.

Overal zagen ze schoone villa's met hoven, velden, waarop de boeren werkten en weiden met vee. Als ge in eene stad woont, ziet ge dat niet dikwijls en de Antwerpenaars gaven dan ook hun oogen den kost.

's Noens zetten ze zich voor een groote herberg, onder de boomen.

Moeder bestelde koffie en pakte den knapzak uit.

— «Zou het smaken?» vroeg ze lachend.

Maar dat zag ze wel... De stapels brood met hesp verdwenen snel. De buitenlucht maakt hongerig.

Bij de herberg was een groote weide, waarin de kinderen mochten spelen.

Aan een paal was een geitebok gebonden, die rustig stond te grazen. Nu en dan keek hij toch nieuwsgierig naar die vreemde bezoekers.

— «Ik zal zijn baard eens wat rechtekken,» zei Gerard «Dat zal schooner zijn.»

Hij ging naar het dier toe.

— «Kom, mannetje, ik ben uw barbier, 'k zal uw baard eens net maken,» gekte hij.

Maar de bok sprong vooruit, bonsde met zijn kop tegen Gerard aan en wierp hem omver.

De knaap was spoedig klaar met barbier spelen.

— «De tweede buiteling,» riep Anna lachend.

— Mijnheer de geiten-coiffeur!» gekte Josephina.

— Durft gij er bij komen?» vroeg Gerard.

— «Neen,» antwoordde Anna. «Ik zou niet gaarne varen als gij.»

— «En wij willen de geiten niet coiffeeren,» voegde Josephina er bij.

Ons drietal bleef nu maar ver van 't dier weg.

Eindelijk wandelde 't gezelschap weer voort. Langs een schoonen weg kwamen ze in den Ouden-God terug.

Hier bleven ze nog eenigen tijd in den hof, waar de touter

en de molen stonden.

Vader had gaarne naar Antwerpen gewandeld. Maar moeder en de kinderen waren te moe. En nu keerden allen per trein huiswaarts.

— «O, ik heb al dikwijls gereden vandaag,» zei Gerard. «Eerst met de tram, dan op een velo, voor den derden keer op een kar en nu op den trein.»

— «Ge vergeet nog iets,» zei Anna.

— «Wat dan?»

— «Dat ge ook twee maal op den grond gereden hebt.»

— Ge moogt hem niet plagen» vermaande moeder.

— «O, ik geef er niet om,» zei Gerard, «Ik kan tegen een val. Anna en Josephina zouden natuurlijk geweend en den hee-

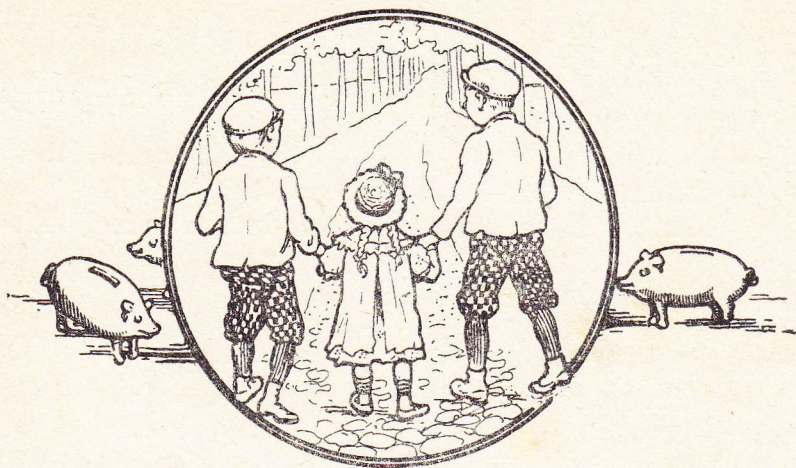
len dag geklaagd hebben.»

Zusters en broer plaagden elkander wel eens wat, maar kwamen toch goed overeen.

Om acht uur waren onze reizigers weer thuis. 't Was een plezierige dag geweest.

MOEDER BIJ JANS BED

Jantje-lief kom uit uw bed!
't Klokje slaat al zeven;
Wasch uw hoofd en handjes net
En maak niet veel leven;
Want uw zusje slaapt nog vast,
't Kindje moet goed rusten.
Kom wees nu een rappe gast;
't Brood zult ge wel lusten,
Alles staat reeds kant en klaar,
Ge hebt maar te happen.
En dan braaf naar school, niet waar?
'k Zie al jongens stappen;
Kijk zij spelen reeds op straat,
Zij zijn rappe knapen,
Nimmer lui en nooit te laat,
En zich niet verslapen.

Van Drie Varkens.

— «Kom Miel 't is al half zes!» sprak Jan.

— «We hebben nog tijd genoeg,» zei Miel.

— «Ik ga ook mee,» riep Anneke.

— «Vooruit, we zijn weg!» hernam Jan.

De drie kinderen verlieten hun huis.

— «Goed oppassen, hoor!» vermaande moeder.

Miel was de oudste; hij zou weldra acht jaar worden. Jan was er zeven en Anneke pas vijf.

De jongens zagen hun zusterke zoo gaarne. Anneke was een lief meisje. Ze had vriendelijke, blauwe oogen en lange blonde krullen. Haar wangskens geleken blozende appels.

Maar, waarheen gingen ze nu zoo gedrieën? vraagt ge zeker.

Luister, ik zal het u vertellen.

De ouders der kleine gasten woonden op een dorp. Ze hielden winkel. Nu en dan moest vader voor zijne zaken naar de stad.

Dezen morgen was hij ook gegaan. En hij had beloofd, voor elk der kinderen iets mede te brengen.

Wat? Dat bleef een geheim. Nu zouden zij het rap weten.

Miel, Jan en Anneke gingen hun vader afhalen. Om zes uur kwam de stoomtram van de stad in het dorp aan. Hij hield stil bij de herberg «De Gouden Leeuw», rechtover de kerk.

't Was nu nog maar kwartier voor zes. De kinderen waren dus wel bijtijds.

— «Ziet ge wel, dat we veel te vroeg zijn?» sprak Miel.

— «Beter te vroeg, dan te laat,» zei Jan.

— «Duurt het nog lang, eer vader komt?» vroeg Anneke.

— «Neen, neen,» antwoordde de oudste.

— «Vader zal er seffens wezen. Kijk de menschen die met de tram moeten vertrekken, staan al gereed. »

De kinderen zagen langs de baan. Maar de tram moest nog ver wezen.

— «Als hij maar niet te laat is,» zei Jan.

— «Ik denk het niet. Dat gebeurt 's winters wel eens, als er sneeuw ligt of als 't mistig is. Maar 's zomers komt hij al tijd op tijd,» vertelde Miel.

— «Ik mag met moeder mee naar de stad,» sprak Anneke.

— «Naar de koekestad, nietwaar?»

Onze krullebol zei altijd de koekestad. Want moeder bracht altijd koeken mee, als ze op reis was geweest.

Vroeger sprak het meisje ook van de warme tram, omdat er uit den schoorsteen van de locomotief rook opstijgt.

— «Ik hoor iets!» riep Jan. «Ja, ja, ik hoor de tram fluiten! En nu zie ik ze ook!»

— «Ja, ginder komt ze af,» zei zijn broer.

— «Rut, rut, rut, rut, de tram is daar,» juichte de kleinste. «Nu zal vader er seffens zijn.»

Nog eenige oogenblikken en vader stapte uit den wagon O, wat was hij geladen! Hij droeg wel vier pakken.

— «Dag kinderen!» groette hij lachend. «Dat is braaf, om vader wat te komen helpen. Neemt maar aan! Jan en Miel die groote doos en Anneke het pakje, waar er iets voor u in zit. En ik deze twee zakken. Ziezoo nu geraken we gemakkelijk thuis! Moeder staat al aan de deur.»

Ze waren rap bij hunne woning.

— «Dag moeder!» riep vader. «Ben ik nu geen voorname mijnheer, zoo met eene meid en twee knechten!»

— «Sterke gasten, hé!» zei moeder lachend. «En Anneke helpt ook al mee!»

— «Hier zit er iets in voor ons?» juichte het meisje. Ze

stak het pakje omhoog.

— «Ja, ik heb voor ieder een varken meegebracht,» vertelde vader. «Laten we nu maar gauw in huis gaan! Dan kan ik de diertjes verlossen. Ze zitten daar zoo nauw in dat papier!»

— «Een varken?» herhaalde Jan.

— «Vader lacht zeker met ons!» meende Miel.

— «Een echt varken?» vroeg Anneke.

— «Een varken met een langen snuit en een krulstaart. Of liever drie varkens, want ieder krijgt er een. En de beestjes kunnen eten, hoor!»

Nu begrepen ze er heelemaal niets meer van.

— «Wat mag dat wel wezen?» vroeg moeder verwonderd.

— «Ja,» hernam vader, «en we zullen ze later slachten.»

— «Waar moeten ze wonen?» vroeg de krullebol.

— In de kas.»

Varkens in de kas? Ra, ra, wat was dat nu?

— «En ge moet zorgen, dat ze dik en vet worden,» vervolgde vader. «Niet naar den snoepwinkel met uwe centen. Nu hebt ge elk een zwijntje te kweeken.»

— «Doe 't pakje maar eens gauw open, vader,» zei moeder. «We zijn allen oprecht nieuwsgierig.»

— «Ja, 'k zal de knorrepotjes verlossen. Ze zitten al lang genoeg in hunne gevangenis.»

— «Zeker een varken van chocolade,» meende Jan. «Maar dat kan toch niet eten.»

— «Dat eten wij op!» riep Anneke en ze smakte al met de tong.

— «Ik denk, dat het een varken is, zooals mijn maat Toon er een heeft,» sprak Miel.

— «Welk is dat dan?» vroeg moeder.

— «Een dat ge opblaast. Ge zet het dan op de tafel. Piep, zegt het diertje. Zijn lijf wordt dunner en daarna valt het om.»

— «Allemaal mis!» sprak vader. Hij maakte 't pakje los.

En daar kwamen drie groene, steenen varkens te voorschijn. Ze hadden een langen snuit, ooren, pooten en een krulstaartje.

De kinderen klaptten in de handen van plezier.

— «De beestjes kunnen niet met den mond eten», ver-

telde vader. «Kijk eens op hun rug.»

— «'t Zijn spaarpotten!» riep Miel.

— «Ja, nu zie ik het ook!» riep Jan.

— «O, welke schoone spaarpotten!» juichte Anneke...

— «Die varkens eten centen!» sprak Miel weer.

— «En als ze vol met geld zijn, zullen we ze slachten!» zei zijn broer. «Nu begrijp ik, waarom we niet naar den snoepwinkel mogen!»

— «Ik steek er al mijn duitjes in», verzekerde het meisje.

— «Ja, het zijn spaarpotten», hernam vader. «Zorg nu maar, dat de diertjes veel eten krijgen. En zijn ze zoo vet, dat er niets meer in hun lijf kan, dan slachten wij ze!»

— «Kunt ge ze open doen?» wilde Jan weten.

— «Zeker!»

Vader trok in den buik der beestjes een schuifje open.

De kinderen waren zeer blij met hun geschenk.

— Nu moeten onze knorrepotjes in den stal», sprak moeder. «Zie, in de kas kunnen ze nevens een staan. Ik denk niet, dat ze zullen vechten.»

— «Ze gaan met elkaar babbelen: knorre — knorre — knorre», zei Jan.

— «Knorre — knorre — knorre!» herhaalde Anneke.

En toen ze een uurtje later in bed lag, het buikje vol krentenkoeken, welke vader ook meegebracht had, riep ze nog: knorre, knorre, knorre.

Zeker heeft ze 's nachts van zwijntjes gedroomd!

De kinderen zorgden goed voor hunne diertjes. Ze gaven de varkens veel eten. En als oom en tante kwamen, of grootvader en grootmoeder, o, dan hadden de beestjes een bijzonderen dag.

Dan kregen ze wel eens een zilverstukje, een heelen of een dubbelen frank!

— «Dat zijn krentenkoeken voor hen!» babbelde het slimme Anneke dan.

Ik geloof, dat de zwijntjes vet zullen wezen. En dan moeten ze geslacht worden. Gelukkig doet dat geen pijn! Er zal geen bloed vloeien. Daarna kunnen de kinderen weer opnieuw beginnen met hunne diertjes eten te geven.

En 't gespaarde geld? Wat ze daarmee doen? Wel, vader wil voor ieder een spaarbankboekje nemen op het postkantoor.

Eene Waschpartij.

Leon Raalders was een vieze jongen!

't Spijt mij, dat ik het van hem moet zeggen, maar het is de zuivere waarheid. Zijn handen waren soms zoo onzindelijk, dat men wel zou gedacht hebben: Leon heeft zwarte handschoenen aan. En 't scheen dikwijls of hij een zwart halsdoekje aan had ook! Maar als men eens goed keek, bemerkte men wel, dat het halsdoekje met water en zeep kon afgewaschen worden.

Water en zeep! Br... hu... au... water en zeep, daarvan had Leon Raalders schrik.

't Was oprecht jammer. Ieder zou hem anders gaarne gezien hebben. Want Leon was een vroolijke, geestige baas. En leeren dat hij kon! Zijne moeder zei wel eens: «hij wordt nog advocaat».

— «Maar dan een zwarte advocaat», antwoordde eene buurvrouw. «Als uw kind zich niet beter wast, zal hij al het zwart er niet meer kunnen afkrijgen.»

— «Moei u met uwe eigen zaken en niet met de mijne!» riep Leon's moeder boos.

— «Nu, ik zei het maar om bestwil van den jongen».

Neen eigenlijk behoefde die buurvrouw er zich niet mee te bemoeien.

Maar wien het wel aanging, dat was Leon's meester.

Een onderwijzer wil niet van die vuile, zwarte kinders vóór zich zien. En ook weet hij, dat een jongen, die bang is voor water en zeep, ziek wordt.

Leon's meester vermaande dikwijls den vuilen scholier.

— «'t Is toch spijtig, dat ge geen negertje zijt», sprak hij eens tot Leon. «Dan mocht ge altijd zwart zien. Maar nu wil ik, dat ge in de school met wit vel komt».

Dat hielp dan wel eens voor een dag, maar daarna kwam de knaap weer even vies als vroeger.

Op een morgen stonden de jongens in rang op de koer van de school. Ze zouden in de klas gaan, want het had juist half negen gebeld.

Maar eerst onderzocht de meester, of zijne leerlingen wel zindelijk waren.

— «Jaak», zei hij tot een jongen, «uwe handen konden veel netter zijn, vriend».

— «Meester, ik heb met de knikkers gespeeld», antwoordde Jaak.

— «Ja 'k weet wel, dat uwe moeder u zoo niet zou laten gaan», hernam de onderwijzer. «Wasch ze even onder de pomp».

Jaak vloog heen.

De heer kwam dan bij Leon Raalders. O! wat zag 't ventje er weer uit! 't Leek wel, of hij dien ochtend een kar steenkolen gelost had.

— «Nog geen water gezien, vandaag, nietwaar?» vroeg de meester.

— «Neen, mijnheer,» antwoordde de knaap.

— «En zijt ge niet beschaamd om dat te zeggen. Zóó komt ge niet in de klas, jongen. Den geheelen morgen op zulk een vies manneke zitten kijken, bah! dat kan ik niet. 'k Zou vanmiddag niet kunnen eten. 't Begint me nu fel te vervelen. Ga naar huis, en wasch u eerst.»

Leon Raalders vertrok. Een kwartier later keerde hij terug. Hij was wel wat, maar toch heel weinig gewasschen. Hij had een briefje mee van zijne moeder. En weet ge wat er op het papierke geschreven stond?

Mijnheer,

Leon is niet vuil. Hij heeft bruinachtig vel.

De onderwijzer moest eerst lachen.

— «Wel zoo, hebt ge bruinachtig vel,» zei hij.

«Dat wil ik toch wel eens onderzoeken. Kom maar mee».

Leon moest naar de pomp. O, wat trok hij een benauwd gezicht! Maar dat hielp niet.

En nu begon de meester te pompen. 't Ventje wilde wegspringen, toen hij al het water over zijn hoofd voelde. Maar

de heer had hem goed vast.

— «Nu zijt ge aan 't water gewoon,» zei de onderwijzer. «Wasch u nu! Maar flink hoor! Anders haal ik een borstel en dan schuur ik uw vel.»

De waschpartij duurde een kwartier. Toen zag de meester, dat Leon geen bruinachtig vel had.

— «Laat u nu maar eens aan uwe moeder zien», hernam de heer. En Leon moest voor den tweeden keer naar huis.

Sedert dien morgen paste het manneke beter op. Hij was bang voor den harden borstel.

De Luistervink.

Als ge naar uwe ouders luistert, zijt gij geen luistervink. Ieder noemt u dan een verstandig en braaf kind.

Verstandig en braaf zijt ge ook, als ge in de school goed naar uwen meester of de juffrouw luistert.

Ik zal u eens wat van een luistervink vertellen.

Maria was, o! zoo nieuwsgierig. Zag ze eene doos, dan wilde ze weten, wat er in was. Ging ze met vader en moeder wandelen, ze deed allerlei domme vragen.

— Vader, zei ze dan, wie is die mijnheer met dien grooten hond?

Of:

— Moeder, hoeveel geld zou dat kind in zijn spaarpot hebben?

Ze vroeg nooit naar nuttige zaken, maar altijd naar dingen, die niets beteekenden.

Als er een heer of dame bij hare ouders kwam, was het juist hetzelfde.

Dan vroeg ze:

— Mijnheer, vanwaar komt ge? Hoe lang blijft ge hier? Waar gaat ge dan heen?

En kinderen, dat zijn leelijke manieren. Vader en moeder hadden er veel verdriet van. Ze bestraffen Maria dikwijls. Dat hielp voor een dag of twee, maar dan begon 't zelfde spel opnieuw.

— Moeder, wat gaan we eten? Wat is er in dien pot? Waar hebt ge dat vleesch gekocht? en zoo voort.

Op zekeren dag kwam er een heer. Hij moest met vader spreken. Vader ging met hem in eene kamer en deed de deur toe.

Moeder was in de keuken. Maria wilde weer alles weten.

— Moeder, wie is die man? vroeg ze.

— Ik weet het niet, kind, antwoordde moeder.

— Wat zou hij komen doen?

— Nieuwsgierige neuzen en vraagstaartjes, zei moeder.

Maria keek leelijk op haren neus. Het stoute meisje stapte in de gang. En nu speelde ze voor luistervink! Foei, ze ging bij de kamerdeur staan. Ze legde haar oor tegen het sleutelgat. Ze was zoo nieuwsgierig om te weten, waarover vader en die heer te samen spraken.

Maar o wee, op eens werd de deur geopend. En Maria viel zoo lang ze was naar binnen, vlak voor de voeten van haar vader.

— Maria! riep vader verschrikt. Wat is dat toch?

— Doet ge u pijn, meisje-lief? vroeg de heer.

Maria stond rap op en liep beschaamd weg.

De heer vertrok. Vader kwam in de keuken.

— Ik begrijp wel, hoe ge daar gevallen zijt, sprak hij streng tot zijn dochttertje. Ge speeltet voor luistervink en stondt met uw oor tegen de deur. Ik deed juist de deur open, omdat die heer wilde vertrekken. O, wat was ik beschaamd! Wat zal die heer van u denken? Ge moest die nieuwsgierigheid toch eens afleeren. Op straat blijft ge overal staan zien. Alles wilt ge weten. Daardoor komt ge dikwijls te laat in de school.

— Maria, gij doet ons veel verdriet, zei moeder droevig.

— Als ge u niet betert, zal ik u streng straffen, dreigde vader.

Het meisje leerde haar gebrek nog niet af.

Een anderen dag ontving vader een brief. Hij las hem en stak hem in den zak.

— Vader, van wien is die brief? vroeg Maria.

— Daar hebt ge niets mee te stellen, kind, antwoordde vader.

— Toe, vader, zeg het eens.

— Welnu ge zult het weten, sprak vader. Haal maar eens uwe lei.

— Mijne lei, vader?

— Verstaat ge me niet?

Verwonderd nam het meisje hare lei en hare griffel.

— De brief komt van een koopman, zei vader.

Alloh, schrijf dat nu eens honderd keeren. Dan zult ge weten, wie den brief geschreven heeft. En schoone letters zetten, hoor, anders veeg ik alles uit!

Maria keek maar aardig. Doch vader meende het.

En in plaats van te mogen spelen, moest het nieuwsgierige kind regels schrijven.

Toen Maria om vier uur uit school kwam, stond er eene doos op de tafel.

— Haal uwe lei, ik zal het u vertellen.

Het meisje schrok. Maar 't was te laat.

Moeder schreef:

«Er is niets in de doos die op de tafel staat».

— Honderd keeren schrijven. Dan zult ge het wel weten, waarnaar ge zoo nieuwsgierig zijt.

Zoo leerde Maria haar gebrek af. Als ze nieuwsgierig was, moest ze hare lei halen. Regels schrijven was een zeer vervelend werkje. Maar 't middel hielp. En nooit speelde 't meisje nog voor luistervink.
